Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ **ΜΩΡΙΣ ΝΤΩΝΝΑΙ**

# Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

**Ρεϋμὸν Ντωβέρ**, *28 ἐτῶν.* **Ἐσθὴρ Φλόκ**, *32 ἐτῶν.*

*Σ' ἕνα μικρὸ χαριτωμένο σαλονάκι τῆς Κας Ἐσθὴρ Φλόκ. Δειλινό.*

Κα Φλόκ.— Ἀλήθεια, δὲν μοῦ λές, ἀγάπη μου, ἀπήντησες στὴν Κα Γκινιόλ;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Ὤ διάβολε! τὸ ξέχασα ἐντελῶς.

Κα ΦΛΟΚ.— Ἀπάντησέ της, χρυσέ μου, δὲν εἶνε σωστό. Πᾶν ὀχτὼ μέρες τώρα ποὺ ἔλαβες τὴν πρόσκλησή της.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Καί, δὲ μοῦ λές, ἐσὺ θὰ πᾶς σ' αὐτὸ τὸ μπάλ μασκέ;

Κα ΦΛΟΚ.— Τί ἐρώτησις! Ἀφοῦ ἐγὼ τὸν ἔβαλα νὰ σὲ καλέση γιὰ νὰ ἰδῆς πόσο ὤμορφη θἆμαι.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.—Ὅτι θὰ εἶσαι ὤμορφη, ἡ πιὸ ὤμορφη μάλιστα τοῦ χοροῦ, δὲν ἀμφιβάλλω. Ἤθελα νὰ ξέρω μόνον πῶς θἆσαι ντυμένη.

Κα ΦΛΟΚ.— Θἆμαι ντυμένη Νύχτα. Καὶ σύ;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.—Ἐγὼ θἆμαι ντυμένος...Ἀπών!

Κα ΦΛΟΚ.— Τί θὰ πῇ αὐτό;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Αὐτὸ θὰ πῇ πῶς δὲ θἄρθω.

Κα ΦΛΟΚ.— Ὦ δὲ θἆναι καθόλου εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου αὐτό. Καὶ γιατὶ δὲ θἄρθῃς;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Γιατὶ ἁπλούστατα δὲ θὰ βρίσκομαι στὸ Παρίσι μετὰ μιὰ βδομάδα. Ἄκουσε, προτιμῶ νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα: εἶμαι ἀπένταρος καὶ πρέπει νὰ λείψω λίγον καιρὸ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὡς ποὺ νὰ διορθώσω τὰ οἰκονομικά μου. Ἔχω μιὰ πρόσκληση ἀπὸ ἕνα ἀνδρόγυνο γιὰ νὰ μείνω στὸν πύργο τους ὅσον καιρὸ θέλω. Θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς καλοσύνης των αὐτῆς...

Κα ΦΛΟΚ.— Μιλεῖς σοβαρά;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Σοβαρώτατα ἀγάπη μου. Τὸ χρηματιστήριο μοῦ πῆρε καὶ τὸ τελευταῖο φράγκο!

Κα ΦΛΟΚ.— Μά, ἀγάπη μου, εἶνε φριχτὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές. Ἄκουσε, ἄκουσε, καὶ ὁρκίσου ὅτι δὲν θὰ θυμώσῃς.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Στὸ ὑπόσχομαι.

Κα ΦΛΟΚ.— *(μὲ φωνὴ χαδιάρα καὶ σιγανή.)*:— Θέλεις νὰ σοῦ δανείσω ἐγώ;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ, *(ἀναπηδῶν.)*: — Ἀστειεύσαι; Μὰ εἶνε τρέλλα αὐτὸ ποὺ λές! Αὐτὸ μοῦλειπε τώρα νὰ μοῦ δανείζῃς χρήματα...

Κα ΦΛΟΚ.—Δὲν ἤθελα νὰ σὲ προσβάλω. Κάνω ὅ,τι θἄκαμνες καὶ σὺ στὴ θέση μου.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ, *(φιλώντας την).*—Εἶσαι θαυμάσια, εἶσαι ὑπέροχη Ἐσθήρ! Μὰ δὲν εἶνε καθόλου τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ἄλλο τὸ νὰ μοῦ δανείσεις ἐσὺ χρήματα καὶ ἄλλο τὸ νὰ σοῦ δανείσω ἐγώ.

Κα ΦΛΟΚ.— Παιδιάστικες ἰδέες! Ἀγαπιόμαστε, δὲν εἶνε ἔτσι, καὶ ὅ,τι εἶνε δικό μου εἶνε καὶ δικό σου καὶ ἀντιθέτως. Ἢ ὄχι;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Δηλαδὴ ὅ,τι εἶνε δικό μου εἶνε καὶ δικό σου, σύμφωνοι. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ βέβαια νὰ δεχθῶ χρήματα ποὺ ἀνήκουν στὸν ἄντρα σου. Ἂν καὶ κατὰ βάθος δὲν θἄκανα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πάρω πίσω τὰ χρήματά μου, γιατὶ ὁ ἄντρας σου μοῦ τὰ κέρδισε λιγάκι ὕποπτα στὸ χρηματιστήριο. Κέρδισε, ξέρεις, πολλὰ τώρα τελευταίως.

Κα ΦΛΟΚ.— Ἀ, γι' αὐτὸ λοιπὸν μοῦ πῆρε μιὰ νέα σειρὰ μαργαριτάρια γιὰ τὸ κολλιέ μου;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Μπορεῖς νὰ μ' εὐχαριστήσεις...Ἐγὼ σοῦ χάρισα τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ μοῦ κέρδισε. Μὰ δὲν μετανοῶ. *(Τὴν φιλεῖ).*

Κα ΦΛΟΚ, *(Γελώντας).*— Τί ἀστεία ποὺ εἶνε ἡ ζωή!

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Τί ἀστεῖο ποὺ εἶνε τὸ χρηματιστήριο! *(Μὲ ὕφος φιλοσοφικόν)*: Ἡ ζωὴ καὶ τὸ χρηματιστήριο!

Κα ΦΛΟΚ.— Γελῶ μὰ κατὰ βάθος εἶμαι λυπημένη. Σὲ βεβαιῶ πῶς ἂν εἶσαι καὶ ἐλάχιστα στενοχωρημένος, μεταξύ μας δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία τὸ πρᾶγμα, σοῦ δανείζω καὶ μοῦ τὰ ἐπιστρέφεις.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Ὄχι, ὄχι, σ' εὐχαριστῶ ἀπείρως, ἀλλὰ εἶνε περιττό. Θὰ τὰ καταφέρω μόνος μου. Κ' ἔπειτα, ξέρεις, δὲν εἶμαι δὰ καὶ ἐντελῶς ἀπένταρος. Μοῦ μένουν ἀκόμη δυὸ ὧς τρεῖς χιλιάδες φράγκα ὡς ποὺ νὰ μοῦ στείλῃ ὁ πατέρας μου ἄλλα γιὰ τὸ ἐρχόμενο τρίμηνο. Δὲ βρίσκεις ὅμως ὅτι μιλήσαμε πολὺ γι' αὐτὰ τὰ χυδαῖα πράγματα; Ἂς μιλήσουμε γιὰ τίποτε ἄλλο. Ὥστε θὰ πᾶς στὸ χορὸ ντυμένη Νύχτα ἔ;

Κα ΦΛΟΚ.— Ναί ἀγάπη μου, καὶ σὲ βεβαιώνω ὅτι θὰ εἶμαι τρέλλα. Κρῖμα ποὺ δὲ θἄρθῃς νὰ μὲ ἰδῆς! Σκέψου ὅτι θὰ φορῶ ἕνα μαγιὸ ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ καὶ ἐπάνω στὸ μαγιὸ ἕναν μεγάλο μανδύα ἀπὸ κρέπ, πλισσέ, κατάστικτον ἀπὸ ἄστρα, κεντημένα ὅμως σὲ σχήματα ἀστερισμῶν. Θὰ εἶμαι τρέλλα σοῦ λέω, τρέλλα.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.—Ὡρισμένως. Μόνον ποὺ ὅταν τὸ φαντάζομαι αὐτὸ γίνομαι ἔξω φρενῶν, γιατὶ δὲν θὰ μπορέσω νἄρθω στὸ χορὸ γιὰ νὰ σὲ θαυμάσω.

Κα ΦΛΟΚ.— Στάσου, δὲν τελείωσα ἀκόμα. Ξέρεις τί ὡραῖα μαλλιὰ ἔχω. Ἔ λοιπόν, δὲ θὰ τὰ κρύψω βέβαια. Θὰ τ' ἀφήσω ξέπλεχα στὴν πλάτη μου καί...

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.—Καὶ θὰ εἶσαι ἡ πιὸ ἐλκυστικὴ Νύχτα ποὺ ἐγίνηκε ποτέ.

Κα ΦΛΟΚ. — Ζηλεύεις;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Ἐγώ; καθόλου. Σὲ καταλαβαίνω πολὺ καλά. Μιὰ ὤμορφη γυναίκα πρέπει νὰ δείχνῃ τὴν ὤμορφιά της. Φθάνει μόνον νὰ μὴν εἶνε πάρα πολὺ δελεαστική, γιατὶ τότε δημιουργοῦνται μεγάλοι κίνδυνοι γιὰ τούς... ἀπόντας. Καὶ τί θὰ φορέσῃς στὰ μαλλιά σου;

Κα ΦΛΟΚ.— Θἄθελα νὰ βάλω ἕνα μισοφέγγαρο, ἀλλὰ ἡ μικροῦλα Ντορντανλό, ποὺ θὰ ντυθῇ Ἄρτεμις, μοῦ ζήτησε νὰ τῆς δανείσω τὸ δικό μου. Θὰ ἦταν ἄλλωστε γελοῖο νὰ τὸ φορέσω ἐγώ. Ὅταν δεκαέξη καὶ δεκαεφτὰ χρόνων κοριτσόπουλα φοροῦν μισοφέγγαρα στὸ λαιμό τους τί θἄπρεπε νὰ φορέσω ἐγώ;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Ἕνα φεγγάρι ὁλόκληρο, ἀγάπη μου!

Κα ΦΛΟΚ..Οὔφ! ἀνόητος ποὺ εἶσαι καϋμένε! Ὄχι, θὰ βάλω ἁπλῶς λουλούδια, «νυχτολούλουδα». Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ σκέτο αὐτὸ στολίδι θὰ εἶνε πειὸ ὤμορφο. Ὦ ναί! θἆμαι ὡραία! Κρῖμα ποὺ δὲ θἄρθῃς!... Μοῦ στοιχίζει ἀκριβὰ ξέρεις τὸ περίφημο αὐτὸ κοστοῦμι τῆς Νύχτας. Μόνον ὁ μανδύας θὰ στοιχίσῃ χίλια πεντακόσια φράγκα, τὸ μαγιό, τριακόσια. Καὶ ἄμα βάλω καὶ τὰ παπούτσια καὶ τ' ἄνθη καὶ ὅλα τ' ἄλλα, ὑπολογίζω ὅτι δὲ θὰ τὰ καταφέρω μὲ λιγώτερα ἀπὸ δυὸ χιλιάδες.

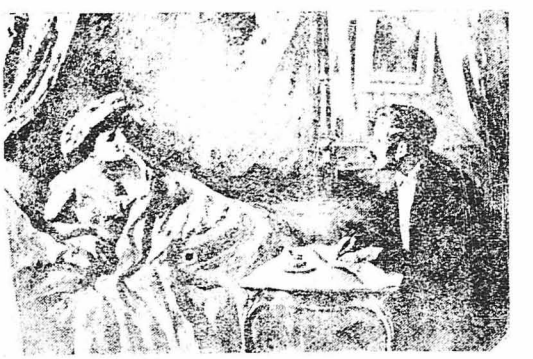

*Ὦ! ἀγάπη μου!... Χρυσέ μου!...*

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Σὲ ποιὸ κατάστημα τὰ παράγγειλες; Στοῦ Σπένσερ;

Κα ΦΛΟΚ.—Ναί. Ὦ, θὰ εἶνε παρὰ πολὺ ὤμορφο κοστοῦμι. Ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ μὲ στενοχωρεῖ εἶνε ὅτι σὲ λίγο θὰ μοῦ στείλει τὸν λογαριασμό. Καὶ ξέρεις τί σαγωνιὲς ποὺ τραβᾶει. Εἶνε ἀνιλεὴς ὁ ἀθεόφοβος. Μπορεῖ νὰ περάσῃ καὶ τὶς δυὸ χιλιάδες ὁ λογαριασμός...

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Γιὰ μιὰ πάμπλουτη σὰν καὶ σένα δὲν εἶνε τίποτε....

Κα ΦΛΟΚ.— Δὲν εἶνε τίποτε λές! Μὰ ἀκριβῶς, φίλε μου, ἐφέτος, ξώδεψα πολλά, περισσότερα ἀπ' ὅσα μοῦ ἐπέτρεπε ὁ προϋπολογισμός μου, καὶ ὁ ἄντρας μου στὰ ζητήματα αὐτὰ εἶνε θηρίο. Δὲν θέλω νὰ τοῦ πάρω καὶ ἄλλα λεπτὰ καὶ μάλιστα ἀφοῦ δὲν εἶνε δέκα μέρες ποὺ μοῦ χάρισε τὴν νέα σειρὰ τὰ μαργαριτάρια γιὰ τὸ κολλιέ μου.... *(Μὲ μεγάλην ἀξιοπρέπεια)* Δὲ θὰ ἦταν λεπτὸ ἐκ μέρους μου νὰ τὸν ἐπιβαρύνω ξανά.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Πές του καθαρὰ καὶ ξάστερα ὅτι χρειάζεσαι τὰ λεπτὰ γιὰ τὸ κοστοῦμι. Δὲ θὰ σοῦ ἀρνηθῇ.

Κα ΦΛΟΚ.— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ μοῦ κάνει καμμιὰ τρομερὴ φασαρία, θὰ μοῦ πῇ πράγματα προσβλητικά. Ὅταν πρόκειται γιὰ χρήματα, γίνεται ἀγνώριστος. Φωνάζει, οὐρλιάζει, κάνει σὰν τρελλός. Ὦ ἂν δὲν ἤσουν ἐσύ, ἀγάπη μου, τόσο στενοχωρημένος!

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Μὰ γιατὶ τὸ λές αὐτό, γλυκειά μου Ἐσθήρ; Κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ... Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω λυπημένη, δὲ θέλω νὰ πᾶς στὸ χορὸ μὲ τέτοιες ἔννοιες στὸ κεφάλι σου. Θὰ σοῦ καλοῦσαν ὅλο τὸ κέφι. Πές μου εἰλικρινῶς. Πόσα σοῦ χρειάζονται; Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σοῦ μιλῶ τόσο ξεκομμένα γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τί νὰ κάνουμε, εἶνε ἀνάγκη. Δὲν τὄπαμε ἄλλωστε; Ἀφοῦ ἀγαπιόμαστε ὅ,τι εἶνε τοῦ ἑνὸς εἶνε καὶ τοῦ ἄλλου. Φαντάσου ἐπιτέλους ὅτι εἴμαστε παντρεμένοι καὶ ὅτι εἶμαι πειὸ γενναιόδωρος ἀπ' τὸν σύζυγό σου.

Κα ΦΛΟΚ.— Καὶ ἔπειτα δὲν πρόκειται παρὰ νὰ μοῦ κάνεις ἕνα δάνειο μόνον, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ ἐπιστρέψω.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Φυσικά.

Κα ΦΛΟΚ.— Πόσα μπορεῖς νὰ διαθέσεις σήμερα;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Δυὸ χιλιάδες.

Κα ΦΛΟΚ, *(δακρύζοντας).*— Ὦ ἀγαπημένε μου, χρυσέ μου, μοῦ σώζεις τὴ ζωή.

*Δάκρυα, χάδια, φιλιὰ πάθους καὶ εὐγνωμοσύνης, ἔκστασις, τσέκ!...*

**Μωρὶς Ντωνναί**

---

*στὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως. Τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ - πρωΐ, κόσμος ἄπειρος εἶχε συγκεντρωθεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὶς ἐκτελέσεις. Ὁ δῆμος προσῆλθε φρουρούμενος, φορώντας χαλύβδινο θώρακα καὶ στὸ κεφάλι ψαθάκι μὲ κυανόλευκη ταινία. Στὴ ζώνη του εἶχε μιὰ κάμα, γιατὶ φοβόταν ἀντίστασι ἐκ μέρους τῶν καταδίκων, οἱ ὁποῖοι ἐκεῖνα τὰ χρόνια τοῦ παραδίνονταν ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελέα μὲ λυμένα τὰ χέρια! Οἱ λυσταὶ ὅμως τοῦ Λήλεσι —γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ συμπάθεια— παρεδόθησαν στὸ Δήμιο σιδηροδεμένοι... Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο ἑκατομμύθησαν χρήγορα - χρήγορα, ἐνῶ ὁ κόσμος τοὺς ἐγιουχάϊζε καὶ ἡ χάρα τοῦ Ἐδουάρδου Λόϋδ ἔκλαιγε σὲ μιὰ γωνία.*

*Ὅλες ἡ Εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν περιγραφάς. Στὴν «Εἰκονογραφημένη» τοῦ Λονδίνου ἐδημοσιεύθησαν καὶ μεγάλα σκίτσα Ἄγγλου σχεδιαστοῦ ποὺ εἶχε ἔρθει ἐπ'τηδες στὴν Ἑλλάδα.*